

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 73: Khiến Người Trông Thấy, Đạo Tâm Tăng Trưởng, Tục Niệm Giảm Bớt

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 005)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Khiến người trông thấy, đạo tâm tăng trưởng, tục niệm giảm bớt.】

Cho nên, một người tu hành có cần phải dùng những bài diễn thuyết dài dòng để nói với người khác hay không? Thiết nghĩ là không cần thiết. Nếu thật sự làm được, thì đó chính là “thân giáo”, là thị hiện phong thái thực tế cho mọi người noi theo. Người ta chỉ cần nhìn qua là đã thấu hiểu rõ ràng rồi, điều này còn hiệu quả hơn cả lời nói. Bởi lẽ, những gì được nói ra hay nghe thấy chưa hẳn đã là thật; nhưng một khi đã thực sự làm được, thì người ta nhìn vào sẽ biết ngay đó chẳng phải là giả dối.

Như trường hợp của Ấn Quang Đại Sư, chúng ta thấy trong bản *Ấn Quang Đại Sư Truyện Ký* — bản truyện ký này không phải được viết tùy tiện, cũng không phải thêu dệt lời đồn để lừa dối thế nhân. Vào năm Ấn Tổ bảy mươi tuổi, muỗi mòng và bọ chét không còn cắn Ngài nữa. Trong phòng Ngài vốn dĩ có muỗi và bọ chét, nhưng khi Ngài đến ở, những loài ấy đều tự động “dọn nhà” đi nơi khác hết. Những loài vật nhỏ bé này thực chất đều có linh tính. Chúng biết đó là một bậc có đạo đức, nên không thể quấy nhiễu, Ngài đang tu Định, không nên đến làm phiền. Ngay cả những con vật nhỏ bé còn biết tự động dời đi, huống chi là con người, lẽ nào lại không thể cảm động sao?

Làm sao để cảm hóa được lòng người? Câu trả lời chính là: **Chân Thành**. Nếu bạn chưa thể cảm hóa được người khác, đó là vì lòng chân thành của bạn chưa đủ. Nếu thực sự đạt đến mức chân thành viên mãn, thì không có ai là không bị cảm động.

Người Trung Hoa khi bàn về đạo Hiếu và bậc hiếu tử, người đầu tiên được nhắc đến trong lịch sử chính là Vua Thuấn. Tại sao lại tôn vinh Ngài? Thân phụ

Ngài tuy không có gì đặc biệt, nhưng người mẹ kể lại luôn ngược đãi và hành hạ Ngài. Thân phụ Ngài cũng không biết làm sao, chỉ biết nghe lời mẹ kể mà dùng đủ mọi cách để đày đoạ Ngài. Vậy mà Vua Thuấn đã dùng lòng chân thành để cảm hóa, cuối cùng cả gia đình đều được thức tỉnh. Đó chính là bậc “Đại Hiếu”. Vua Nghiêu khi nghe chuyện thế gian có một người tốt như vậy, đã gả hai con gái cho Ngài và truyền lại ngôi vua cho Ngài. Bởi lẽ, nếu Ngài có thể cảm hóa được người trong gia đình, thì chắc chắn Ngài có thể cảm hóa được thiên hạ. Ở nhà là một người con hiếu thảo, thì khi làm hoàng đế nhất định sẽ là một minh quân.

Lòng chân thành là điều tối quan trọng. Trong bài tựa cuốn *Liễu Phàm Tứ Huấn*, Ấn Quang Đại Sư có dạy rằng: Đại đạo của bậc Thánh Hiền (Thánh là Phật, Hiền là Bồ-tát) chung quy lại chỉ nằm ở hai chữ: **Thành** và **Minh**. “Thành” là chân thành, “Minh” chính là Bát-nhã, là trí tuệ. Chân thành và trí tuệ, đó chính là Phật, là Bồ-tát.

Vì vậy, khi chúng ta đối đãi với người, với sự việc hay vật, đối với vạn vật trong trời đất, hãy dùng tâm chân thành, tuyệt đối không có một chút mảy may che đậy hay lừa dối, hoàn toàn xuất phát từ một tấm lòng thành thật. Bạn đừng nên hiểu lầm rằng: “Tôi dùng tâm chân thành đối với họ, còn họ lại lừa gạt tôi”. Ngay cả khi họ thật sự lừa gạt mình, thì điều đó có can hệ gì đâu? Họ lừa mình cùng lắm cũng chỉ là vài mươi năm ngắn ngủi của đời người. Sau vài mươi năm ấy, mình đã vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc làm Bồ-tát rồi, chuyện đó có gì đáng ngại?

Ngược lại, nếu bạn không cam tâm, không tình nguyện, cứ mãi chấp nhất rằng: “Mấy năm nay hấn ức hiếp tôi, tôi không thể chịu đựng nổi”, vậy là xong rồi, bạn lại tiếp tục đi vào nẻo luân hồi lục đạo. Phải biết tính toán và suy ngẫm kỹ lưỡng món nợ này, nếu không thì cái giá phải trả là quá lớn, thiệt thòi khôn cùng!

Chúng ta cần phải nhẫn, nhẫn những điều mà người khác không thể nhẫn. Chúng ta đều phải vượt qua được cửa ải này; khi cửa ải này thông suốt, Thiên định sẽ đạt được và Bát-nhã sẽ hiện tiền. Cửa ải Nhẫn nhục nhất định phải bước qua, nếu không nhẫn được thì không thể thành tựu. Những lúc cảm thấy không thể nhẫn nhịn được nữa, bạn hãy đi tụng *Kinh Kim Cang*. Tụng đến câu: **“Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh”** (Hết thảy các pháp hữu vi, như

mộng, huyền, bọt, bóng), thì còn có điều gì mà không thể nhận được nữa? Vốn dĩ căn bản là chẳng có việc gì cả! Thấy điều là giả tạm mà thôi!